

РЕШЕНИЕ

№ 5378

гр. София, 25.11.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в
публично заседание на 15.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на
прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **7690** по описа за **2011** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 79 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД)
вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 19358 от 03.09.2011 г. по описа на Административен съд
– София град и вх. № Ж-1197 от 02.09.2011 г. по описа на Дирекция „Български
документи за самоличност” към Министерство на вътрешните работи, подадена от М.
Т. Х. в качеството на майка и законен представител на С. М. Х., ЕГН [ЕГН] чрез
процесуалния представител адв. Р. Н. с адрес обл. В., общ. А., [населено място] и със
съдебен адрес: [населено място], [улица][жилищен адрес] срещу Заповед № [ЕГН] от
06.06.2011 г. на директора на Дирекция „Български документи за самоличност”, с която
е наложена административна мярка “Забрана за напускане на страната” на основание
чл.78, ал.3 във връзка с чл. 76а, ал.1 от ЗБДС.

Жалбоподателката сочи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена е в
нарушение на административнопроизводствените правила и противоречи на правото на
предвиждане и свободно пребиваване в рамките на Европейския съюз. Позовава се на
Договора за функциониране на Европейския съюз /ДФЕС/ и на Договора за създаване
на Европейската общност /ДЕО/. Със заповедта от 06.06.2011г. е наложена забрана за
издаване на паспорт на С. М. Х., поради което противоречи на актовете на Европейския
съюз, регламентиращи свободното предвиждане на гражданите в рамките на ЕС. В хода
на съдебното производство жалбоподателката редовно призована не се явява и не
изпраща представител.

Ответникът – директора на Дирекция „БДС”, редовно призован се представлява в

съдебното производство от юрк. Н. с пълномощно, която оспорва жалба и излага съображение в тази връзка. Моли да се отхвърли жалбата, да се потвърди оспорената заповед и депозира писмено становище.

Представителят на СГП излага становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящото производство, е издадена въз основа на направено предложение от председателя на Държавната агенция за закрила на детето - Н. Ш., да бъде наложена административна мярка забрана за напускане на страната на основание чл. 76а, ал. 1 от ЗБЛД на С. М. Х. с ЕГН: [ЕГН]. Предложението, с изходящ №09-05-4 от 02.06.2011г. от ДАЗД, е адресирано до г-жа М. К. - директор на Дирекция „Български документи за самоличност” и получено на 02.09.2011г. с вх. № П-5959. Мотивите, изложени в предложението са риск от въвличане на детето С. Х. в дейности по чл. 11, т. 1 от Закона за закрила на детето и чл. 19, ал. 1 от Конвенцията на ООН за правата на детето, а именно да бъде въвличена в трафик на хора. Тези мотиви са обосновани от предоставените от Дирекция „Социално подпомагане” - В. данни, които са станали достояние на социалните работници, че г-жа М. Х., майка на С., е поддържала и продължава да поддържа контакти с криминално проявени лица, които се занимават с проституция, както и че самата тя е реализирала доходи от такава дейност. Служителите на ОД - МВР, [населено място] са информирали социалните работници от ОЗД В., че няколко дни след влизане в сила решението на варненския Окръжен съд, с което се допуска осиновяването на детето, М. Х. е подала заявление за издаване на паспорт на С.. Становището на социалните работници е, че липсва информация за условията, при които ще се отглежда и възпитава С. извън територията на РБ и поради малката възраст на детето, съществува реална възможност тя да бъде поставена в ситуация на риск за нейното здраве и развитие, както и да стане жертва на трафик на хора. Предложението на Дирекцията за социално подпомагане - В. е постъпило в ДАЗД на 27.05.2011г. с входящ № 09-05-4.

Въз основа на предложението на ДАЗД до Директора на ДБДС от 02.06.2011г. на следващия ден - 03.06.2011г. директорът на ДБДС е изпратил уведомление до М. Т. Х. за започналото спрямо нейното дете административно производство за прилагане мярка - забрана за напускане на страната и неиздаване на паспорти по чл. 76а, ал. 1 от ЗБЛД.

Три дни по-късно на 06.06.2011г., въз основа на събраните в административното производство доказателства, е издадена Заповед № [ЕГН] от Директора на ДБДС - М. К., с която не се разрешава напускане на страната, издаване на паспорти и заместващи ги документи, а издадените да се отнемат на лицето С. Х.. Със заповедта се налага предварителното и изпълнение от компетентните органи на МВР, съгласно чл. 60 от АПК, за да се осигури животът и здравето на С.. Заповедта е доведена до знанието на М. Х. на 08.06.2011г. чрез изпратеното от ДБДС уведомително съобщение до М. Х. чрез Областна дирекция на МВР [населено място]. Обратното известие до ДБДС е предоставено на 29.06.2011г.

С определението за насрочване делото за открито съдебно заседание, съдът е уведомил дирекция „Социално подпомагане” - В. по настоящ адрес на С. Х. на основание чл. 15, ал. 6 от ЗЗД за образуваното съдебно производство, както и за предоставената по закон възможност да изпрати свой представител или да депозира писмен доклад. Дирекция „Социално подпомагане” - В. не бе представена в съдебното заседание и не ангажира

писмен доклад.

В хода на съдебното производство са представени административната преписка, жалбата с приложените към нея доказателства и допълнително ангажираните такива.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149 от АПК вр. с чл. 79, ал. 1 от ЗБДС 14 - дневен преклузивен срок, видно от приложената заповед №[ЕИК] от 06.06.2011 г. на л. 9 от делото е връчена на 17.08.2011 г. и изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

С оспорения в настоящето производство административен акт – Заповед № [ЕГН] от 06.06.2011 г. на директора на ДБДС, е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) на основание чл. 76а, ал.1 от ЗБДЛ на С. М. Х. въз основа на предложение на председателя на Държавната агенция “Закрила на детето”. Административният орган е приел, че направеното предложение е основателно, тъй като С. Х. е била въввлечена в дейности по чл. 11, ал.1 от ЗЗД.

Видно от съдържанието на правната норма, въз основана, на която е наложен оспорения ПАМ, не се разрешава напускане на страната, не се издават паспорти и заместващи ги документи, а издадените се отнемат на ненавършили пълнолетие лица, за които са постъпили данни от български или чужд компетентен орган, че са били въввлечени или използвани за дейности по чл. 11 от Закона за закрила на детето. Тези мерки са предвидени с цел да се осигури закрила на детето и се прилагат за срок до две години от издаване на заповедта за прилагането им.

Нормата на чл. 11 от ЗЗД предвижда предоставянето на закрила на всяко дете срещу насилие, изразяващо се във въвличане в дейности, неблагоприятни за неговото физическо, психическо, нравствено и образователно развитие; нарушаващите неговото достойнство методи на възпитание, физическо, психическо или друго насилие и форми на въздействие, противоречащи на неговите интереси; срещу използване за просия, проституция, разпространяване на порнографски материали и получаване на неправомерни материални доходи, както и срещу сексуално насилие и не на последно място срещу въвличане в политически, религиозни и синдикални дейности.

По силата на чл. 76, ал. 4 Министърът на вътрешните работи, председателят на Държавната агенция за закрила на детето и министърът на външните работи са издали съвместна ИНСТРУКЦИЯ № Из-207 от 15.02.2006 г. за прилагане на посочените мерки (наричана на кратко Инструкция). Според чл. 5 от Инструкцията, за да бъдат приложени мерките посочени в чл. 76а, ал. 1 ЗБДС е необходимо наличието на данни, постъпили от български или чужд компетентен орган за деца, които по време на пребиваването си в чужбина са били въввлечени или използвани за дейности по чл. 11 от Закона за закрила на детето (ЗЗД). Те се прилагат единствено по отношение на деца – български граждани. Предвидено е, че при получаване на данни в МВнР чрез дипломатическите и консулските представителства на Р. Б. за обстоятелствата по чл. 11 ЗЗД министерството в срок до 24 часа ги изпраща на ДАЗД и МВР. При необходимост МВнР чрез своите дипломатически и консулски представителства изисква допълнителна писмена информация или документи от местните компетентни органи, установяващи фактите по конкретния случай. Председателят на ДАЗД след проучване на фактите и обстоятелствата изготвя мотивирано предложение или становище за

прилагане на мерките по чл. 76а, ал. 1 ЗБДС и в срок до 7 дни го изпраща на компетентния орган на МВР, прилагащ мярката, определена със заповед на министъра на вътрешните работи. В предложението или становището се посочва и срокът, за който мярката следва да бъде приложена, съгласно чл. 76а, ал. 2 ЗБДС.

Следователно от съдържанието на чл. 76а, ал. 1 от ЗБЛД и Инструкцията се установява като основно изискване за налагане на ПАМ – забрана за напускане страната на дете, български гражданин само ако е било въввлечено или използвано за някоя от дейностите, посочени в чл. 11 от ЗЗД. Именно това условие не се установя от материалите по делото по отношение на детето С. Х..

От събраните доказателства и от Предложение изх. № 09-05-4/02.06.2011 г. на председателя на ДАЗД се установя, че детето С. е родено в резултат на съвместно съжителство на семейни начала между К. Георгиев Н. и Т. К. Н.. Детето е припознато от бащата съгласно чл. 64 от Семейния кодекс (СК). Още от самото раждане грижите за отглеждането и възпитанието на С. са предоставени на нейната леля по бащина линия М. Х.. Последната е използвала облекчените условия на чл. 82, ал.2 от СК и през 2010 г. е инициирала производство за пълното осиновяване на детето, приключило с издаването на ново Удостоверение за раждане от 21.04.2011 г. на С. М. Х. от [населено място], обл. В.. За да обоснове предложението си, председателят на ДАЗД е посочил, че въз основа на доклад на дирекция “Социално подпомагане” – варна, му е станало известно, че майката маргарита Х. е поддържала и продължава да поддържа контакти с криминално проявени лица, които се занимават с проституция, както и че тя самата е реализирала доходи от такава дейност. Допълнително като аргумент е посочено, че липсва информация за условията, при които ще се отглежда и възпитава детето С. извън територията на Р. България, както и поради ниската му възраст около 2 години (1 г. и 4 месеца към дата на издаване на оспорения акт) е посочено, че съществува реална възможност да бъде поставена в ситуация на риск за нейното здраве и развитие и дори да стане жертва на трафик на хора.

Това предложение е направено на основата на писмо изх. № 123/0065 от 25.05.2011 г. на директора на дирекция “Социално подпомагане” – В.. От негово се установява, че в хода на производството по осиновяване на С. от М. Х., социалните служители не са доказали твърденията си, че осиновителката е поддържала и поддържа нерегламентирани контакти с криминално проявени лица, занимаващи се с проституция и сводничество, а вместо това е доказано, че същата полага добри грижи за детето. Този факт не се отрича и в депозираното писмо до председателя на ДАЗД.

При извършена съпоставка между изложеното в предложението на председателя на ДАЗД до директора на ДБДС и изискванията на чл. 76а, ал.1 от ЗБЛД във вр. чл. 11 от ЗЗД, настоящият съдебен състав установи, че не са налице изискванията за поставяне в риск на детето. На първо място не са ангажирани доказателства, които да доказват твърденията, че осиновителката ще постави в риск малолетното дете като застраши здравето му в случай, че го отведе с нея в Ф. република Г., където живее. Както и че не полага подобаващите се грижи, факт опроверган от дирекция “Социално подпомагане” – В.. На следващо място не е доказано, че детето е използвано за проституция по смисъла на чл. 11, ал.3 от ЗЗД. Следователно щом не са ангажирани доказателства в тази връзка, а само се касае за предположение, то същото е подвеждащо и като такова е станало предпоставка за издаването на един незаконосъобразен административен акт.

В допълнение следва да се посочи, че твърденията на социалните служители за евентуалното поставяне в риск на детето С. Х. са били предявени и в производството

по чл. 82 от СК, където не са приети за основателно и е допуснато пълно осиновяване. Производство, в което контролът върху сигурността на осиновяването е изключително засилен.

На следващо място трябва да се посочи, че не са инвокирани доказателства относно използването на детето за проституция или някое от останалите основания по член 11 от ЗЗД, а вместо това са представени общи и недоказани твърдения, а именно, че при едно евентуално пътуване извън пределите на Р. Б. детето ще бъде поставено в ситуация на риск и дори да стане жертва на трафик.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 8-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. М. Х., ЕГН [ЕГН] чрез настойника й М. Т. Х., ЕГН [ЕГН] Заповед № [ЕГН] от 06.06.2011 г. на директора на Дирекция „Български документи за самоличност”, с която й е наложена административна мярка “Забрана за напускане на страната” на основание чл.78, ал.3 във връзка с чл. 76а, ал.1 от ЗБДС.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: